

Ein góður vinur farin

Tað kennist so svárt og so undarligt, aftaná at hava skrivað og lisið eina grein fyri og aðra eftir um Ova og roysnsbrøgd hansara, nú bráðliga at skula skriva minningarorð um Ova.

Og nú tú minnst aftur á lötur og hendingar saman við Ova kennist tað so ófatiligt og óveruligt, at hann ongantíð verður at siggja aftur. Serliga tungt kennist hetta, tí Ove á livi var so livandi sum nakað menniskja kann vera tað.

Fram fyri teg koma hansara so stak sjarmerandi andlitsbrøgd og hansara framúrskarandi góða sinnalag. Bráðliga hoyrir tú hansara eyðkenda látur.

Men Ove er farin. Og tað mugu vit liva við.

Kortini eru minnini um hann so nógv og góð, at hann fyri mong altíð fer at kennast livandi og hjáverandi. Neyvan hevur nakar einstaklingur her á landi vunnið so nógvan tokka og so

nógvar vinir sum Ove. Fyri ikki at gloyma umrøðuna, hann hevur fingið i Føroyum og i grannalondunum.

Ove var ein einari. Hann var ævintýrari við lit og kanska ein av okkara størstu og seinastu ævintýrarum. Upplivdi kanska meira enn flest onnur. Men hann kom ikki sovandi til hesi upplivils. Tað vóru tvørturímóti viðfæddir eginleikar i honum sjálvum, sum vóru drivkraftin. Eginleikar, sum sjáldan finnast hjá eina og sama fólki. Teir vóru ein ókúgandi vilji, eitt ótroysttandi treiskni, ein óavmarkaður kærlleiki, barnasinni, ærligheit, ja, rætt og slætt alt, ið eyðkennir eitt gott menniskja.

So hevði hann eisini hesar sjáldsomu gávurnar, at tað andaði liv og gleði, har hann var staddur. Innligi og fryntligi talumáti hansara kundi tendra neista sjálvt har harðast leikaði á. Hann dugdi at birta

vón og fekk okkum onnur at kenna okkum væl. Hann fekk okkum at kenna gleði og ikki minst spenning.

Og tað var júst ein blandingur av hesum báðum, gleði og spenningsi, sum vóru við til at knýta vinabond okkara millum.

Tað var i 1984. Um tað mundið, tá Ove fyrstu ferð skuldi flota bátin Dianu Victoria. Hann bað meg hjálpa sær við fyrirreikingunum til ferðina. Sjálvur helt eg tað ljóðaði spennandi at skula rógva úr Føroyum til Danmarkar, og fyri ein blaðmann var tað einki annað enn nátturligt at vera forvitin.

Og soleiðis sum so mong onnur hava følt tað, tá tey komu at kenna Ova, soleiðis kendi eg tað eisini. Eftir heilt stuttari tíð kendist tað sum vit høvdu verið vinmenn alt lívið.

Soleiðis var Ove bara. Hann gav alt til frama fyri vinskapi. Fór heilt inn til hjartaøturnar hjá

fólki, og so góðtrúgvinn hann var stóðu altíð allar dyr opnar, um onkur vildi skifta orð við hann ella gerast hansara vinur.

Og ennen eginleiki við Ova. Hann hevði eins virðing fyri øllum, høgum sum lágum. Ongantíð gjørdi hann mun á monnum ella kvinnum. Fekst tú Ova til vin, so visti tú, at tú hevði fingið ein vin fyri lívið.

Og hetta man so eisini vera ein av eginleikum, sum gjørdi, at Ove gjørdist so vælumtóktur kring landið alt. Hann valdi sær ikki út serstakar vinir, men virdi øll sum bestu vinfólk síni. Tí gav hann sær eisini stundir at tosa við øll fólk.

Samstarvið okkara millum vardi i trý ár. Tað vóru tó ikki bara eydnur í lötur. Eg minnst aftur á lötur, tá tá hýrurin var alt annað enn góður. Her hugsi eg ikki minst um sær báðar fyrstu ferðirnar, hann royndi at rógva úr Fø-

oyum til Danmarkar, men ikki kom longur enn til Hetlands.

Men her hevði Ove tær framúrskarandi gávurnar ongantíð at geva uppát. Hevði hann sett sær okkur fyri, so vildi hann røkka á mál.

Hóast tað ikki eydnast Ova og øðrum at fáa film gjørdan ella bók skrivaða um ferðir hansara tvørtur um Atlantshav og Norðsjógvinn i árabáti, so er greitt, at nógvar tilfar liggja eftir hann. Her er talan um greinar i bløðunum, samrøður i útvarpi og sjónvarpi umframt fleiri bandaðar telefonsamrøður o.a. við.

Eg haldi ikki, at eg taki munnin ov fullan, um eg sigi, at eitt tað besta eftirmáli vit kunnu geva Ova er at savna alt tilfarið og geva tað út onkursvegna. Hetta var eitt tað størsta ynski hansara og arbeiðt varð eisini við tí. Nú hann er deyður, áttu so onnur at umhugsast at reist honum henda størsta minnisvarðan: at

gjørt søguna um Ova ódeyðiliga fyri komandi ættarliðum.

Ein annar minnisvarði um Ova er báturin Diana Victoria. Sjálvur royndi Ove at selja bátin og var uppá tal, at landsins myndugleikar skuldu keypa hann.

Lítil ivi er um, at vit kunnu neyvan varðveita minnið um Ova betur, enn um vit lata bát hansara eitt heiðurligt pláss. Okkara bátasavn hevði verið eitt tilíkt pláss. Verður báturin keyptur, so eru eisini lunnar lagdir undir svimjihylin, sum Ove lovaði heimbygd síni.

Ove er farin. Missurin og saknir man kennast stórir i barnaheiminum og heimbygdini. Men eisini kring alt Føroya land sita mong, sum kenna seg hava mist ein góðan vin. Eg eri bert ein av nógvum. Árað veri minnið um Ova.

jan.